

Ljudi, slučaje in ves svet je meril s svojim lastnim «jaz». In navzlic vsej lokavosti, vsej prenaglenosti hetmanovej je bila neka posebna dobra vera v teh njegovih nazorih. Iz njih so izvirali vsi prestopki, pa tudi dobra dela Hmelnickega. Če prav ni znal mere v maščevanju in okrutnosti nad sovražnikom, bil je vendar hvaležen za vsake, bodisi še tako neznatne usluge, katere mu je kdo skazal.

ves svet je meril po svojem «jaz». In navzlic vsej lokavosti, vsemu hinavstvu hetmanovemu bila je neka napačna dobra vera v tem njegovem nazoru. Izhajala so iz nje vsa zločinstva Hmelnickega pa tudi dobri čini. Dasi ni znal mere v mučenju in krutosti do sovražnika, vendar je umel biti hvaležen za vse, tudi neradovoljne usluge, katere mu je kdo kedaj izkazal.

je meril po samem sebi. Pa dasi je bil hetman zvičajnež in hinavec, vendar je v tem oziru mislil, da ravna prav. Iz tega so izvirala vsa slaba, pa tudi dobra dejanja Hmelnickega. Kadar se je namreč znašal in grozno maščeval nad sovražnikom, ni poznal mere; vendar je znal biti hvaležen za vsako, tudi neradovoljno uslugo, katero mu je kdo storil.

Po teh vrsticah čitatelji tudi lahko sodijo o obeh prevodih, katera omenjamo v listu. O priliki izpregovorim na platnicah o prelaganju sploh, izpregovorim tem rajši, čim dalje se bavim s prelaganjem in primerjam razne prevode. Večina slovenskih prevodov se oklepa prenatanko besede izvirnikove. Kajpada, besedo za besedo sloveniti, to je najložje delo, nikakor pa ni najboljše. Pri prelaganju velja pravilo: Prelagaj tako, kakor bi bil pisal pisatelj sam, ko bi bil pisal v tvojem jeziku! To velja zlasti za pesniška dela. Drugače je treba večkrat ravnati z drugimi deli: zakone, pravila, listine, zgodovinske in druge priče treba navajati čim najbolj moreš po besedi. Zamerite mi, kolikor hočete, a dokler bodem pisal z desnico, opominjal bodem, da pišimo jasno, umevno, gladko. Umevni in jasni naj bodo izvirni spisi, pa tudi prevodi. Tako si ustvarimo narodno slovstvo. Tudi preprost Slovenec bode vzel v roke umevno pisano slovstveno knjigo, čital bode pesniški umotvor, pa se veselil lepega dela. Pred mnogimi leti sem čital, da francoski kmet za plugom lahko čita svoje modroslovce. Ostalo mi je to živo v spominu. (Dalje.)

Razpis častnega darila.

Da bi pospešila razvoj slovenske pripovedne književnosti, razpisuje «Matica Slovenska» po določilih Jurčič-Tomšičeve ustanove

 200 goldinarjev

častnega darila izvirnemu pesniškemu pripovednemu delu, v prvi vrsti kaki daljši in celotni epični pesmi.

Snov bodi delu zajeta iz zgodovine ali sploh iz življenja naroda slovenskega. Delo mora biti pisano tako, da po obliki in vsebini svoji ustreza umetniškimi zakonom lepe pripovedne književnosti ter poleg tega ugotovi literarnim namenom «Maticе Slovenske».

Pisatelj, kateremu se prisodi častno darilo iz novcev Jurčič-Tomšičeve ustanove, prejme vrhu tega za svoje delo še navadno pisateljsko nagrado, katere plačuje «Matica Slovenska» po § 15. svojega pravičnega reda po 25—40 gl. za tiskovno polo.

Rokopisi naj se brez pisateljevega imena pošiljajo odboru «Maticе Slovenske»

do 31. decembra 1893. leta.

Pisateljevo ime naj se pridene rokopisu v zapečatenem listu, na katerem je zapisano dotično geslo.

V LJUBLJANI, 1. marcija 1893.

Odbor „MATICE SLOVENSKE“.